

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9133 van 25 maart 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoekster als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en woonde u in Grozny.

U vroeg op 1 maart 2004 voor het eerst asiel in België. Op 31 maart 2004 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf genomen, die op 21 mei 2004 door mij werd bevestigd. Uw verzoek tot schorsing van deze beslissing is nog steeds hangende bij de Raad van State.

U bent sinds uw eerste asielaanvraag steeds in België gebleven en diende op 10 oktober 2006 een tweede asielaanvraag in.

U beweerde dat in de nacht van 6 op 7 september 2002 Russische militairen bij u thuis binnen vielen en u meenamen naar de militaire basis van Khankala waar u werd ondervraagd over uw man X. Uw man werkte sinds 1997 als presidentiële wacht voor president Maskhadov. In 1999 werd hij hoofd van een bataljon van de presidentiële garde. U zag hem het laatst begin juli 2002. Eind augustus 2002 vernam u via een vriend dat uw man reeds twee weken vermist was. U werd beschuldigd van samenwerking en hulpverlening aan rebellen. U werd geslagen en seksueel misbruikt.

Op 12 september 2003 werd u naar de gevangenis van Taganrog (Rostov Oblast) gebracht. U werd gemarteld, verkracht, ondervraagd en beschuldigd van samenwerking met rebellen.

Op 10 februari 2003 werd u vrijgelaten. Er werd u hierbij gezegd niets te vertellen over wat gebeurd is, zoniet zouden u en uw kinderen vermoord worden.

In maart 2003 wilden leden van de "Gemeenschap van Gevangenen van Concentratie (Filtratie-) kampen van de Tsjetsjeense Republiek Ichkeria" (OUK(F)L ChRI) dat u verklaringen zou afleggen omtrent uw gevangenschap. Die organisatie zou uw moeder geholpen hebben om u vrij te krijgen. U wou echter geen verklaringen afleggen.

U zou deze gebeurtenissen bij uw eerste asielaanvraag niet verteld hebben.

Op 30 oktober 2003 vielen Russische militairen bij u binnen. U en uw ouders werden geslagen. De militairen zochten uw man en bedreigden u met de dood indien u niet zou zeggen waar hij is. Hierna gingen ze terug weg.

Op 30 december 2003 viel een grote groep militairen opnieuw uw huis binnen. U werd verkracht en geslagen. U verloor hierbij het bewustzijn.

In de nacht van 11 op 12 februari 2004 kwamen opnieuw vier Russische militairen naar toe. Ze doorzochten het huis op zoek naar uw man. U werd wederom seksueel misbruikt. De militairen dreigden ermee de volgende keer uw kinderen mee te zullen nemen om hen als lokaas te gebruiken. Indien uw man niet zou opdagen, zouden u en uw kinderen om het leven gebracht worden.

De volgende dag trok u met uw twee minderjarige kinderen naar Nazran (Ingushetië) vanwaar u op 26 februari 2004 de Russische Federatie verliet, richting België waar u op 1 maart 2004 asiel vroeg.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: drie attesten van de "Gemeenschap van Gevangenen van Concentratie (Filtratie-)kampen van de Tsjetsjeense Republiek Ichkeria" (OUK(F)L ChRI) volgens welke u werd opgesloten in een filtratiekamp (alle van 16 augustus 2004); en een advies van het UNHCR waarin wordt gevraagd uw asielaanvraag grondig te onderzoeken hierbij rekening houdend met uw psychologische problemen. Verder legde u verschillende Belgische medische attesten neer volgens welke u en uw zoon een psychiater bezoeken; enkele attesten beschrijven bij u vastgestelde verwondingen (2005-2006)."

Verzoekster betwist deze weergave niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. Uit de verklaringen van verzoekster komt in wezen naar voor dat zij het slachtoffer is geworden van de Russische autoriteiten, die op zoek waren naar haar echtgenoot, X, wegens zijn deelname aan het Tsjetsjeense verzet tijdens de eerste en de tweede Tsjetsjeense oorlog.

4. De bestreden beslissing weigert van verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus om reden van drie motieven, namelijk omdat verzoekster wegens haar gebrekkige kennis aangaande bepaalde gebeurtenissen aan de vooravond van en tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, niet aannemelijk maakt in deze periode effectief in Tsjetsjenië te hebben verbleven, omdat zij in

het kader van haar eerste asielaanvraag in België geen melding maakte van het feit dat zij van september 2002 tot februari 2003 opgesloten zat in het doorgangskamp van de militaire basis in Khankala en nadien in de gevangenis van Taganrog en ook omdat zij de activiteiten van haar echtgenoot in het Russisch-Tsjetsjeense conflict, op geen enkele wijze aantoont.

5.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens de verhoren in het kader van haar eerste asielaanvraag inderdaad geen melding heeft gemaakt van haar opsluiting in Khankala en in Taganrog.

Bij haar verhoor van 23 oktober 2006 in het raam van haar tweede asielaanvraag heeft verzoekster, als reden voor het niet vermelden van haar opsluiting, uitgelegd dat zij bij haar verhoor in het kader van haar eerste aanvraag begrepen had dat zij een verhoor aflegde “voor politiediensten en de politie hier (in België) geassocieerd kon worden met de politie van bij ons.” en “zij bang was om “het” te vertellen” (zie o.a. verhoorverslag van 23 oktober 2006, p. 14); in voormeld verhoorverslag (zie p. 15) maakt verzoekster melding dat zij tijdens voormelde opsluiting meerdere malen veelvuldig werd verkracht en door diegenen die haar ontferden, bedreigd werd met de dood, ook voor haar kinderen, indien zij “ergens zou over praten” (zie p. 16).

Deze verklaringen vinden bevestiging in het verhoorverslag van 21 februari 2007 (zie p. 12, 13) en in het “Psychologisch evaluatieonderzoek” van 17 juli 2007 (zie p. 3 Confrontatie en p. 4, 1).

De Raad schaart zich achter het beginsel (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 198) dat bij een persoon die geleerd heeft de overheden van zijn land te vrezen, dit wantrouwen kan blijven bestaan ten overstaan van elke andere autoriteit en hij zich derhalve geremd kan voelen om daarbij volledig alle elementen van zijn asielrelaas vrijelijk te verwoorden.

De Raad is van oordeel dat de traumatische ervaringen van verzoekster haar verhinderd hebben bij haar eerste asielaanvraag, een volledig asielrelaas te brengen.

Uit het voormeld verhoorverslag van 23 oktober 2006 blijkt dat verzoekster óók tegenover haar ouders (zie p. 16) haar vernederingen niet heeft durven te uiten.

Wat betreft het ontbreken van schriftelijke bewijselementen neemt de Raad ook de uitleg van verzoekster dat zij haar huwelijksakte heeft verbrand om zichzelf en haar kinderen te beschermen (zie verhoorverslag van 21 februari 2007, p.21) en dat om reden van de afwezigheid van een huwelijksakte, op de geboorteakten van haar zonen enkel haar naam vermeld staat (zie p. 22), voor waar aan.

De Raad stelt na kennisname van het administratief dossier, vast dat verzoekster steeds vrij coherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de persoon en de activiteiten van haar echtgenoot en dit vrij van wezenlijke tegenstrijdigheden en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

De Raad meent dat verzoekster wel degelijk aannemelijk maakt tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog in Grozny te hebben verbleven; haar kennis aangaande de gebeurtenissen tijdens dit conflict is, ook rekening houdend met het feit dat zij zich gedurende een periode schuil diende te houden in een kelder (zie laatstvermeld verhoorverslag, p. 27, 31), toereikend.

5.2. Ofschoon geen duidelijke bewijzen werden voorgebracht die de echtheid van verzoekster asielrelaas bevestigen, beoordeelt de Raad, in acht genomen wat voorafgaat, de verklaringen van verzoekster als geloofwaardig.

5.3. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen

(UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

5.4. Verzoekster voldoet aldus aan de criteria gesteld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; haar status van vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 maart 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.